

б сприяло правовому забезпеченню правопорушень проти людської гідності, розвитку загалом, утворення основних підвалин громадянського, конституційного суспільства та розширенню доктринальних положень законодавства України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Пилипко Ю. «Людська гідність» як принцип приватного права. *Visegrad Journal on Human Rights*. – 2016. – №1. – С. 161–166.
2. Шишкіна Е. Людська гідність у контексті конституційного судочинства. *Вісник КСУ*. – 2014. – С. 105–111.

М. Криленко

Науковий керівник – асистент Х.М. Маркович

РОЗВИТОК ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Оскільки Євроінтеграція для України сьогодні є головним і незмінним пріоритетом, належна увага до розвитку права інтелектуальної власності лише сприятиме досягненню цієї мети. Це підтверджує досвід ряду європейських країн з розвинутою економікою, у яких інтелектуальна діяльність, креативні рішення та новаторство досконало досліджується та захищається не тільки законодавчо, а й практично. Пожвавлення євроінтеграційних процесів в Україні, зумовлене підписанням Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, поклало початок серйозного реформування господарського та економічного секторів нашої держави. В силу зазначеного Україна взяла на себе ряд зобов'язань, серед яких і адаптація національного законодавства у сфері інтелектуальної власності до законодавства Європейського Союзу у досить стислі строки. Адже створення єдиного європейського ринку потребує гармонізації відповідних національних законодавств держав-членів ЄС, а також поліпшення системи захисту інтелектуальних прав на міждержавному рівні. Саме тому збереження, зміцнення і розвиток інтелектуального потенціалу нашої держави необхідно вважати пріоритетними інтересами України на даному етапі розвитку [1, с.213].

Початком розвитку права інтелектуальної власності України вважається день прийняття Закону України «Про власність», тобто 7 лютого 1991 року. Цим Законом результати інтелектуальної діяльності вперше були визнані об'єктами права власності. Важливим етапом у розбудові законодавства з питань інтелектуальної власності стало прийняття у 1996 році Конституції України, яка проголосила: «Кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами інтелектуальної, творчої діяльності». Консолідуючою основою у розбудові законодавства України з питань інтелектуальної власності стало прийняття у 2003 році Верховною Радою України Цивільного кодексу України, Книга четверта якого має назву «Право інтелектуальної власності» [2, с.163]. Чіткий перелік об'єктів права інтелектуальної власності наведено в ст. 420 ЦК України [3].

Розпочаті процеси законотворчої діяльності в умовах Євроінтеграції у сфері права інтелектуальної власності сприяють появі низки законопроектів щодо удосконалення та адаптації вітчизняного законодавства до вимог Європейського Союзу. Зокрема, потужна співпраця українських та закордонних юристів дала початок появі низки пропозицій щодо бачення нової моделі права інтелектуальної власності України, які знайшли своє відображення у проекті Національної стратегії розвитку сфери інтелектуальної власності в Україні на період до 2020 року та законопроектах щодо удосконалення права інтелектуальної власності України [4]. Відзначимо, що перелік законопроектів, робота над якими триває зазначено у Проекті розпорядження КМУ «Про схвалення Концептуальних засад реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні» [5].

І на завершення, потужна робота з удосконалення вітчизняного законодавства щодо інтелектуальної власності дозволяє зробити висновок про активізацію євроінтеграційних процесів у

нашій державі. Поступова адаптація національного законодавства дасть можливість створити в Україні умови, привабливі як для бізнесу й інвестування, так і для підтримки та забезпечення поваги до національного автора.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бошицький Ю. Л. Удосконалення національного законодавства в сфері інтелектуальної власності: проблеми та перспективи // Законодавство України: проблеми та перспективи розвитку: Зб. наук. праць Міжнар. наук.-практ. конф. / НАН України, Київський ун-т права; редкол.: Шемшученко Ю. С., Бошицький Ю. Л., Чернецька О. В. та ін. – К.: Вид-во Європ. ун-ту, 2011. – С. 213-216.
2. Цивільно-правове регулювання інтелектуальної власності в Україні: пріоритети та шляхи оптимізації // Сучасні проблеми приватного права: Зб. наук. праць, присвячених 80-ій річниці з дня народження Шевченко Я. М. / Ред. Н. С. Кузнецова, Р. О. Стефанчук. – К.: ВГО «Асоціація цивілістів України», – Кам'янець-Подільський: ТОВ «Друкарня Рута». – 2012. – 163-171 с.
3. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України // – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
4. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 5/2015 від 12.01.2015 р. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>
5. Проект розпорядження КМУ «Про схвалення Концептуальних засад реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=727fc030-84ff-4e45-acaecccc412cd212f&title>.

В. Крук

Науковий керівник – к.ю.н., доц. Н.П. Павлів-Самойл

ПРАВОВИЙ СТАТУС ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ-ПІДПРИЄМЦЯ

В сучасних умовах розвитку ринкової економіки важливою є форма приватного підприємництва, що здійснюється фізичними особами. Сьогодні досить поширеною формою реалізації своєї здатності до праці є діяльність фізичних осіб-підприємців. Суть такої зайнятості полягає у самостійній, на власний ризик, праці з метою одержання прибутку. Тому актуальним є визначення правового статусу фізичних осіб-підприємців.

Наразі право фізичної особи щодо зайняття підприємницькою діяльністю регулюється главою 13 ГК України та главою 5 ЦК України. Проте немає спеціального нормативно-правового акту, який би встановлював правовий статус фізичної особи-підприємця. Право на здійснення підприємницької діяльності, яку не заборонено законом, має фізична особа з повною цивільною дієздатністю [1]. Згідно із Роз'ясненням Міністерства Юстиції України від 14.01.2001 року Статус фізичної особи – підприємця – це юридичний статус, який засвідчує право особи на заняття підприємницькою діяльністю, а саме: самостійною, ініціативною, систематичною, на власний ризик господарською діяльністю, що здійснюється підприємцями з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку [2]. При цьому єдиною умовою легалізації господарської діяльності особи є її державна реєстрація, яка визначається ЗУ «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань». Так, відповідно до ст. 128 ГК України, громадянин визнається суб'єктом господарювання у разі здійснення ним підприємницької діяльності за умови державної реєстрації його як підприємця без статусу юридичної особи відповідно до ст. 58 [3]. До підприємницької діяльності фізичних осіб застосовуються нормативно-правові акти, що регулюють підприємницьку діяльність юридичних осіб, якщо інше не встановлено законом або не впливає із суті відносин [1].

До фізичних осіб-підприємців 1-3 групи застосовується спрощена система оподаткування. Право на застосування спрощеної системи оподаткування в наступному календарному році мають